

Végérvény

JUHÁSZ TIBOR

Még hárman ültek a szobában, kettő, nem bírván tartani a lépést, már lefordult a székről. Olyan békésen hortyogtak az asztal lábai körül, ahogyan csak a fiatal alkoholisták tudnak. Zoltán irigyelte őket. Nem szerette az italt, másnap mindig fáj a gyomra és a feje, de muszáj volt bírnia, ha nem akarta, hogy cikizzék őt a többiek. Velük ellentétben ő nem élvezte a részegséget. Amikor ivott, levertté, csöndessé vált, belassult körülötte minden, és bár a poharak után egyre fáradtabb lett, nem bírt elaludni. Márk és Ben viszont jól szórakoztak. Miután összefirkálták a két hortyogó arcát és cigarettahamut szórakoztak a nyakukba, kitöltötték az újabb kört.

– Úgy hallottuk, elköltöztök, fordultak Zoltán felé, miután mindhárman az asztalra csapták a poharat.

– Igen, válaszolta a fiú. De nem hinném, hogy lesz belőle valami. Apám nem akar elmenni, anyám szerint itt kellene befejeznem az iskolát. Szóval olyan, mintha inkább maradnának.

– És te? Te mennél, kiáltotta hangosan Ben, akit mindig harsánnyá tett az alkohol, és ilyen állapotban nagyobb szó volt neki a barátság, mint amekkorát fel bírt fogni. Zoltán nem tudta, mit feleljen. Az igazat megvallva még nem is gondolkozott ezen. Itt nőtt fel, ide kötötte minden. A Gorkijról az Acélgyári út végére járni minden hétköznapi elég nagy távolság volt ahhoz, hogy eleget lásson. Barátnőjét is itt ismerte meg, ahogyan az apja az anyját. Szülei dolgoztak már a város minden szegletében, tisztán tartották a munkásruháikat és az erkélyt, hiszen tudták, hogy a külsőségek képviselik egy család becsületét. Bár ebédnél és vacsoránál alig beszélgettek, soha egy hangos szó nem hangzott el közöttük. Zoltán élvezte ezt a porhanyós idillt.

– Te mennél, kiáltotta újra Ben. Valójában Zoltánnak is elég lett volna az, ami a szüleinek. Neki bőven megfelelt az a lakás, amelyikben született és

élt. Sokszor gondolkozott azon, hogy mivel fog majd foglalkozni, ha felnőtt. Apja munkáját kedvére valónak találta, mégis olyan érzése lett tőle, mintha egész életében ugyanazt kellene csinálnia. De a munkavédelmi bakancsot a legférfiasabb viseletként képzelte el, és boldog lett attól, hogy az anyja egész délutánját a konyhában tölti. Semmi kivetnivalót nem talált abban az életben, ami rá várt. Ben keze ökölbe szorult. Márk látta, hogy mire készül és hátrébb húzódott. Neki is elege volt már Zoltán szűkszavúságából.

– Csak kíváncsi vagyok, felelte csendesen a fiú, és félénken társai szemébe nézett. Egy darabig bámultak egymásra, aztán Ben lassan, drámaian megfeszítve a testét, lefordult a székről.

